

Światowy Dzień Modlitwy

Informacje o Zimbabwe przygotowane przez tamtejszy Komitet Krajowy ŚDM

6 marca 2020 r.

Wstań, weź swoją matę i chodź!

Geografia

Zimbabwe oznacza „Dom Kamieni” i znajduje się w Afryce Południowej. Jest to kraj bez dostępu do morza o powierzchni 390 757 kilometrów kwadratowych (150 872 mil kwadratowych), który leży między rzeką Limpopo na południu a potężną rzeką Zambezi na północy. Zimbabwe graniczy z Afryką Południową na południu, Botswaną na zachodzie i południowym zachodzie, Zambią na północnym zachodzie i Mozambikiem na wschodzie i północnym wschodzie. Rzeką Zambezi, która jest najdłuższą rzeką w kraju (2650 km), płynie wzdłuż południowej granicy z Republiką Południowej Afryki, a jej 200-metrowy fragment łączy Zimbabwe z Namibią. Góry Inyanga i Udzi rozciągają się wzdłuż wschodniej granicy Zimbabwe z Mozambikiem.

Zimbabwe znajduje się w regionie sawanny. Jego klimat różni się znacznie w zależności od wysokości. Rok charakteryzuje się czterema wyraźnymi porami roku: zimą, która jest chłodna do zimnej (od połowy maja do sierpnia), latem lub porą suchą (od września do połowy listopada), porą deszczową (od połowy listopada do marca) oraz sezonem wiosennym (od kwietnia do połowy maja).

Do głównych atrakcji turystycznych należą Wodospady Wiktorii, uważane za jeden z Siedmiu Cudów Świata; Park Narodowy Hwange, rezerwat przyrody; Wielki Pomnik Zimbabwe lub ruiny, od których pochodzi nazwa kraju; wschodnie wyżyny; Matopos lub Matobo Hills i Park Narodowy Gonarezhou.

Populacja

Szacuje się, że populacja tego kraju wynosi około 16 milionów ludzi. Według najnowszego raportu spisu ludności (2012 r.) Populacja Zimbabwe wynosiła 12 milionów. Ten sam raport podaje populację mężczyzn w kraju na poziomie 6 280 539 osób, podczas gdy całkowita populacja kobiet wynosiła 6 780 700. Młoda populacja stanowi ponad 50 proc. zarówno wśród mężczyzn, jak i kobiet.

Zimbabwe ma 16 języków urzędowych: angielski, Shona, Ndebele, Xhosa, Tswana, Chewa, Chibarwe, Kalanga, język migowy, Sotho, Tonga, Kisan, Nambia, Ndau, Shanganiand i Venda. Najczęściej używane są angielski, Shona i Ndebele. Shona jest używana przez 70 proc. populacji Zimbabwe, a Ndebele w 20 proc. Oba są językami Bantu. Angielski jest uważany za pierwszy język tylko przez 2 proc. populacji.

Historia polityczna

Okres przed kolonizacją

Kraj ma bogatą historię przedkolonialną, która pokazuje, że była siłą, z którą należało się liczyć pod względem cywilizacyjnym. Na podstawie ludzkiej osady na płaskowyżu między

rzekami Zambezi i Limpopo w południowo-wschodniej Afryce można poznać historię. Użytki zielone dla bydła, słonie do handlu kością słoniową i pokłady złota wykazywały oznaki handlu przed 1000 r. n.e.

„Kamienne domy”, które przetrwały w tym okresie, są podobno mieszkaniem wodzów. Ze 100 ruin na szczycie wzgórza największą kamienną budowlą, która przetrwała i którą można dziś zwiedzać, jest Wielka Zimbabwe. Great Zimbabwe było uważane za stolicę imperium Zimbabwe, które trwało od 1220 do 1450 r.

W XV wieku Wielkie Zimbabwe zostało przyćmione przez dwa inne królestwa, jedno na południu w Khami (w pobliżu współczesnego Bulawayo) i jedno na północy, w pobliżu Góry Darwin. Władcą był Munhumutapa, który spotkał pierwszych Europejczyków przybywających do regionu w celu handlu na początku XVI wieku – Portugalczyków.

Brytyjska kolonizacja

Brytyjska okupacja była prowadzona przez Cecila Johna Rhodesa wraz ze spółkami wydobywającymi złoto w latach 90. XIX wieku i trwała do niepodległości w 1980 r. Terytorium było administrowane przez brytyjską firmę Rhode's South Company za zgodą rządu brytyjskiego, dopóki nie stała się samodzielna – zarządzająca kolonia koronna w 1923 r.

Podczas kolonizacji systematycznie oczyszczano rdzenną ludność w celu wywłaszczenia jej z ziemi i bogatych zasobów naturalnych.

Brytyjczycy nazwali kraj Rodezja (na cześć Rodos). Chociaż w pewnym momencie Federacji Rodezji, Zambii i Nyasalandu nazwano ją Południową Rodezją.

Pierwsza Chimurenga

Niepodległość Zimbabwe miała ogromną cenę, ponieważ tysiące ludzi zginęło, gdy ludzie powstali przeciwko kolonizatorom. Chimurenga, słowo Shona na określenie walki rewolucyjnej, odnosi się do powstania Ndbele i Shona przeciwko rządowi brytyjskiej Kompanii Południowej Afryki na ich terytorium (1896–1897). Przegrali bitwę, ale nie chęć obalenia kolonizatorów.

Nacjonalizm

Opór wobec rządów kolonialnych trwał, dopóki masowy nacjonalizm nie zaczął nabierać kształtu w latach sześćdziesiątych. W latach 1960–1979 najbardziej aktywne ruchy polityczne obejmowały Afrykański Związek Ludowy Zimbabwe (ZAPU) i Afrykański Związek Narodowy Zimbabwe (ZANU). Najbardziej wpływowi nacjonałiści w tym okresie to Joshua Nkomo, Herbert Chitepo, Josiah Chinamano, Ndabaningi Sithole, Robert Mugabe, Josiah Tongogara, Joseph Msika, J. Z. Moyo i inni.

Główne partie polityczne, ZANU-PF (Front Patriotyczny) i ZAPU, wraz ze swoimi skrzydłami wojskowymi Afrykańską Narodową Armią Wyzwolenia Zimbabwe (ZANLA) oraz Ludową Armią Rewolucyjną Zimbabwe (ZIPRA) walczyły z osadnikiem w kolonialnym reżimie Iana Smitha z sąsiednich krajów – Mozambiku i Zambii, aby uzyskać władzę większościową.

Niezależność

Rok przed niepodległością w 1979 r. ówczesny premier Ian Douglas Smith utworzył rząd jedności z biskupem Abelem Muzorewa, przywódcą Narodowej Rady Zjednoczonej Afryki, a kraj został ochrzczony Zimbabwe-Rodezja.

Obrady większości na konferencji Lancaster House w Londynie, stolicy Wielkiej Brytanii, wśród walczących stron (głównie ZANU, ZAPU i rządu Rodos), podpisały porozumienie, które toruje drogę do zaprzestania działań wojennych, a także dało miejsce na zorganizowanie pierwszych demokratycznych wyborów w lutym 1980 r. Niepodległość Zimbabwe osiągnęło 18 kwietnia 1980 r.

Partia Narodowej Afryki Zimbabwe zwyciężyła, a jej lider premier Robert Mugabe został pierwszym demokratycznie wybranym przywódcą niezależnego Zimbabwe. Canaan Banana został pierwszym prezydentem. Joshua Nkomo, którego partia była drugą co do wielkości, został pierwszym ministrem spraw wewnętrznych w kraju.

Wyzwolenie nastąpiło wśród społeczeństwa i instytucji, w tym Kościołów. Nowe polityki rozwoju dotyczyły ubóstwa, demobilizacji, rozbrojenia i reintegracji.

Konflikt po odzyskaniu niepodległości

Po odzyskaniu niepodległości w regionach Midlands i Matabeleland nastąpiły zakłócenia, które zostały udokumentowane przez Katolicką Komisję Pokoju i Sprawiedliwości (okres Gukurahundi). Raport jest dostępny online.

Afrykański Związek Narodowy Zimbabwe – Front Patriotyczny i Afrykański Związek Ludowy Zimbabwe podpisały 22 grudnia 1987 r. Porozumienie Jedności w celu zakończenia konfliktu. Dwie główne partie zjednoczyły się, by rządzić. Stanowisko premiera zostało zniesione, a prezydent Robert Mugabe został nowym szefem państwa i rządu, zastępowanym przez wiceprezydentów Simona Muzendę i Joshuę Nkomo.

Po jednopartyjnym rozwiązaniu państwowym pojawiła się opozycja i pojawiły się nowe partie. Niewielkie wdrożenie Porozumienia o jedności na rzecz pokoju i pojednania, pogłębiło niezadowolenie obywateli. Program dostosowań strukturalnych w gospodarce przyczynił się do pogorszenia standardu życia.

Program reformy gruntów

Dostęp do ziemi określony przez rasę (biały / europejski i czarny / afrykański) był kluczowym elementem napięć politycznych i gospodarczych w tym kraju. W 2000 r. Zimbabwe rozpoczęło program reformy gruntów w celu zapewnienia, że historyczne nierówności w dostępie do ziemi, alokacji zasobów i bogactwa, zostaną usunięte. To sprawiło, że większość rdzennej ludności zyskała uprawnienia dzięki własności ziemi.

Program reformy rolnej został odrzucony przez podmioty międzynarodowe. Rząd brytyjski i jego zachodni sojusznicy nałożyli sankcje ekonomiczne na Zimbabwe. Kongres Stanów Zjednoczonych Ameryki uchwalił Zimbabwe Democracy and Economic Recovery Act z 2001 r. (ZDERA), który nałożył sankcje ekonomiczne na Zimbabwe.

Globalne porozumienie polityczne

Na początku XXI wieku nastąpił wstrząs polityczny i gospodarczy związany ze zwiększoną obecnością wojskową w polityce, polaryzacją narodową, spornymi wyborami krajowymi i przemocą. Następnie w 2009 r. Rządząca ZANU-PF podpisała pięcioletnie globalne porozumienie polityczne z opozycyjnym ruchem na rzecz demokratycznych zmian. Podczas rządu jedności opracowano krajową konstytucję, która została przyjęta w referendum w 2013 r.

Obecna forma rządu

Zimbabwe jest republiką konstytucyjną z systemem prezydenckim. Ustawodawca jest parlamentarny ze Zgromadzeniem Narodowym i Senatem.

Wybory prezydenckie, parlamentarne i lokalne odbywają się raz na pięć lat. Prezydent Robert Mugabe został wybrany po raz pierwszy w 1980 r. i pozostał u władzy przez 37 lat.

Zimbabwe ma również system wielopartyjny, w którym główne partie polityczne przepychają się, by uzyskać pozycję za każdym razem, gdy odbywają się wybory.

Obecna flaga Republiki Zimbabwe została przyjęta po uzyskaniu niepodległości od Wielkiej Brytanii w 1980 roku. Zielony reprezentuje roślinność, żółty reprezentuje minerały, czarny reprezentuje czarną większość populacji, czerwony reprezentuje krew przelaną podczas walki o wyzwolenie (Chimurenga Wojna), a biel reprezentuje pokój.

Harare jest stolicą i siedzibą rządu, a Bulawayo jest drugim co do wielkości miastem.

Zmiana przywództwa rządowego

Rosnące pogorszenie gospodarki i świadczenia usług społecznych, nacjonalizacja diamentów i kryzys sukcesyjny w partii rządzącej wpłynęły na sytuację kraju od 2014 r.

W 2017 r. nastąpiła poważna zmiana w historii politycznej Zimbabwe. 15 listopada 2017 r. interwencja wojskowa zmusiła prezydenta Roberta Mugabe do odejścia w wieku 93 lat. Cde Emmerson Dambudzo Mnangagwa, ZANU-PF, został zainaugurowany jako nowy prezydent Republiki Zimbabwe.

Nowe wybory prezydenckie odbyły się w lipcu 2018 r., a Emmerson Mnangagwa został wybrany, ale wynik został zakwestionowany przez lidera opozycji Nelsona Chamisa. Sąd Konstytucyjny utrzymał wynik wyborów, a Emmerson Mnangagwa został potwierdzony wybranym na prezydenta z 50,8 proc. głosów i został zaprzysiężony 26 sierpnia 2018 r.

Edukacja

Zimbabwe ma jeden z najwyższych wskaźników alfabetyzacji w Afryce, wynoszący 91 proc. W 1980 r. rząd Zimbabwe oświadczył, że dostęp do edukacji jest podstawowym prawem człowieka. Spowodowało to budowę szkół podstawowych i średnich, szkół technicznych, centrów szkolenia zawodowego i uniwersytetów we wszystkich prowincjach. Zimbabwe ma 13 uniwersytetów; cztery z nich są prywatne i powiązane z kościołem. Struktura edukacji rozpoczyna się od edukacji przedszkolnej, a następnie szkolnictwa podstawowego, średniego wyższego i wyższego. Edukacja nie jest darmowa.

Jednak na obszarach wiejskich niektóre dzieci nie mogą chodzić do szkoły, ponieważ szkoły znajdują się bardzo daleko, a rodzice nie są w stanie uiścić opłat.

Gospodarka

Głównym przemysłem w kraju jest wydobywanie zasobów naturalnych, takich jak: węgiel, złoto, platyna, miedź, nikiel, cyna, glina i diamenty. Kraj produkuje kukurydzę, bawełnę, tytoń, pszenicę, kawę, trzcinę cukrową, orzeszki ziemne, a także hoduje owce, kozy, świnie, drób i bydło.

Podczas gdy kraj eksportuje bawełnę, tytoń, złoto, żelazo, stopy i kość słoniową; importuje maszyny, pojazdy, chemikalia i paliwa. Jednak wraz z postępowaniem neoliberalnej polityki i przewrotami politycznymi gospodarka Zimbabwe znacznie się skurczyła, a większość gałęzi przemysłu została zamknięta.

Znakiem kryzysu gospodarczego jest system wielowalutowy przyjęty w celu powstrzymania hiperinflacji. Rząd zezwolił na użycie obcej waluty w gospodarce narodowej, takiej jak: dolar amerykański, Rand południowoafrykański, Botswana Pula, euro Unii Europejskiej, rupie indyjskie, funt szterling brytyjski lub dolary australijskie.

Monety obligacji Zimbabwe są używane jako przybliżenie monet dolara amerykańskiego i centów. Obligacje Zimbabwe na 2 i 5 dolarów zostały wprowadzone w 2016 r. według wartości nominalnej dolara amerykańskiego.

Religia

Chrześcijaństwo misyjne przybyło do Zimbabwe tuż przed ustanowieniem rządów kolonialnych. Brytyjczycy przyszliz Biblią i znajomością chrześcijańskiego Boga. Zbudowali szkoły, szpitale, przemysł, kościoły i wiele infrastruktur, które są nadal w użyciu.

Z czasem nie można było jednoznacznie się od siebie oddzielić, ponieważ Kościoły misyjne poszukiwały wsparcia rządu kolonialnego w celu wykonywania ich pracy, szczególnie w dziedzinie zdrowia i edukacji. Jednak w latach 60. frustracja Kościołów związana z niesprawiedliwymi rządami kolonialistów osiągnęła swoje granice, a wielu z nich coraz bardziej sprzeciwiało się deklarowaniu poparcia dla rządów czarnej większości.

Kościoły miały wysokie oczekiwania co do niezależności w latach 80. i wyraziły uznanie dla rządowych prób odbudowy pokonfliktowej, które wpłynęły na zdrowie i instytucje edukacyjne Kościoła.

Od tego czasu Kościoły wydały publiczne oświadczenia, aby zapewnić, że kraj odnajdzie swój polityczny i gospodarczy sposób pokojowo. W 2006 r. Stowarzyszenie Ewangeliczne w Zimbabwe (EFZ), Rada Kościołów Zimbabwe (ZCC), Konferencja Biskupów Katolickich w Zimbabwe (ZCBC), Unia na rzecz Rozwoju Kościołów Apostolskich w Zimbabwe (UDACIZA) przygotowały dokument do dyskusji zatytułowany „Zimbabwe chcemy: W stronę narodowej wizji Zimbabwe”. Dokument ten został poprawiony w 2016 r. A nowy komunikat: „Zimbabwe, którego chcemy – postępowanie w procesie”, został opublikowany.

W 2018 r. Kościoły i organizacje ekumeniczne monitorowały przemiany polityczne, wzywając do jedności i procesu pokojowego. Organizowały modlitwy czuwania za pokojem, promowały edukację obywateli oraz dialog ze społeczeństwem obywatelskim i władzami

rządowymi w celu podtrzymania procesu demokratycznego podczas wyborów krajowych. Aby uzyskać najbardziej aktualne informacje o tym, jak Kościoły i organizacje ekumeniczne prowadziły kampanię na rzecz pokojowej transformacji po wyborach krajowych w 2018 r., można odwiedzić ich strony internetowe lub Facebook.

Obecna konstytucja Zimbabwe zezwala na wolność wyznania i wolność stowarzyszania się. Istnieje rozdział między państwem a Kościołem. Chrześcijaństwo jest główną religią, którą obserwuje ponad 80 proc. populacji. Pozostałe 20 proc. wyznaje islam, tradycyjne religie afrykańskie i judaizm.

Kobiety

Kobiety stanowią 51 proc. populacji. Kobiety odgrywają bardzo istotną rolę w sprawach społeczno-ekonomicznych w Zimbabwe. Wiele gospodarstw domowych na wsi jest kierowanych przez kobiety, które nie mają nic do jedzenia dla swoich rodzin. Mężowie wyemigrowali do miast i kopalń w poszukiwaniu pracy, podczas gdy młode kobiety i mężczyźni wyemigrowali do pracy do krajów sąsiednich i na całym świecie.

Nierówność płci jest bardzo realnym i trwałym problemem w Zimbabwe. Kobiety i dziewczęta są systematycznie dyskryminowane – szczególnie te biedne, mieszkające na obszarach wiejskich i należące do określonych grup społecznych. Nierówność płci przejawia się w przemocy wobec kobiet i dziewcząt. Dziewczęta napotykały wczesne małżeństwo i bariery w dostępie do edukacji na wysokim poziomie. Kobiety zajmują się dyskryminacją prawną, szczególnie w zakresie prawa rodzinnego oraz słabymi usługami w zakresie zdrowia reprodukcyjnego i matek.

Różnice w statusie kobiet i mężczyzn oraz w równości wynikają ze złożonej gry czynników ekonomicznych, politycznych, historycznych i społecznych działających na poziomie gospodarstwa domowego, społeczności, instytucji i polityki. Najważniejsze z nich to obowiązujące normy społeczne i kulturowe utrwalane zarówno formalnie, jak i nieformalnie za pośrednictwem instytucji i struktur społecznych, tradycji, kodeksów postępowania i przepisów; które wpływają na postawy i zachowania wobec dziewcząt i kobiet oraz chłopców i mężczyzn.

Rząd Zimbabwe i inne organizacje społeczeństwa obywatelskiego, w tym ekumeniczne, lobbują na rzecz równości płci, a uchwalono przepisy mające na celu ochronę kobiet przed przemocą ze względu na płeć. Szereg inicjatyw mikrofinansowych wspiera kobiety i młodzież w zakładaniu własnych przedsiębiorstw.

Kobiety same opiekują się dziećmi o specjalnych potrzebach i z niepełnosprawnościami, gdyż nie mają żadnego wsparcia ze strony męża lub rodziny. HIV i AIDS, rak szyjki macicy i piersi dotknęły większość kobiet. Tyfus i cholera zabiły wiele osób, głównie kobiet i dzieci.

Dzieci

Dzieci znajdują się w bardzo trudnych sytuacjach, takich jak kierowanie rodzinami z powodu utraty rodziców na HIV i AIDS. Niektórzy mieszkają u dziadków, którzy nie mogą sobie pozwolić na podstawowe warunki życia. Raport UNICEF z 2011 r. stwierdził „że co czwarte dziecko w Zimbabwe straciło jednego lub oboje rodziców z powodu HIV i innych przyczyn.

Tymi dziećmi opiekują się rodziny wielopokoleniowe i należą one do 100 000 gospodarstw domowych, w których dziecko jest głową rodziny”.

Niektóre dzieci mają specjalne potrzeby i niepełnosprawności. Niektóre są autystyczne, a szkoły, które się nimi opiekują, są drogie. Pomogłoby to, gdyby istniały ośrodki, które uczyłyby je niezbędnych umiejętności i wspierałyby matki w zapewnianiu ich rodzinom ekonomicznego i emocjonalnego wsparcia. Wiele rodzin jest zepsutych, a dzieci te pozostają bez rodziców i potrzeby miłości, pokoju i pojednania.

Światowy Dzień Modlitwy

W 1962 r. Mai Rev. Kachidza z Kościoła Metodystów i Mai Major Nhari z Armii Zbawienia utworzyli pierwsze międzywyznaniowe posiedzenie komitetu modlitewnego. Ci dwaj przywódcy zauważyli, że wielebni, biskupi, duchowni i żony pastorów spotykają się, modlą, znają i umacniają się nawzajem w wykonywaniu dzieła Bożego.

Zmieniali miejsca i używali swoich domów jako miejsca modlitw i spotkań, w których uczestniczyły kobiety z Highfield, Mabvuku i Mbare. Zazwyczaj reprezentowane Kościoły to: Kościół Anglikański, Kościół Metodystyczny, Zjednoczony Kościół Metodystyczny, Kościół Rzymskokatolicki, Holenderski Kościół Reformowany, Armia Zbawienia, Kościół Chrystusa, Kościół AIMC, C.C.A.P. i Niezależny Kościół Afrykański.

Te kobiety miały silne poczucie identyfikacji z potrzebami kobiet i dzieci, i szukały sposobów zapewnienia odpowiedniego wsparcia. W tamte dni lokalna rada poleciła kobietom opuszczenie domu po śmierci ich mężów. Po powrocie z pogrzebu, znalazły swoje rzeczy na zewnątrz i zamknięty dom. Większość tych rodzin nie miała dokąd pójść, ponieważ niektórzy z nich byli cudzoziemcami, którzy przybyli do Zimbabwe w poszukiwaniu pracy.

Mai Major Nhari i ks. Kachidza, przy zachęcie i wsparciu ze strony innych kobiet i przywódców Kościołów protestanckich i rzymskokatolickiego, udali się do lokalnej rady i przedstawili skargi kobiet. Zastępca prokuratora sądził, że kobiety te organizują powstanie przeciwko radzie. Mai Major Nhari i ks. Kachidza zostali zatrzymani na komendzie policji w Mbare na jeden dzień, ale to nie powstrzymało ich przed powrotem do rady, by wysłać swoje skargi, do póki nie znaleziono rozwiązania. Rada postanowiła zbudować schroniska Matapi dla rodzin, które nie miały dokąd pójść po śmierci męża / ojca.

Wraz z rozwojem Kościołów i udziałem kobiet w spotkaniach ŚDM, pojawiła się potrzeba miejsca, w którym mogłyby się regularnie spotykać, aby się modlić, organizować i omawiać kwestie dotyczące kobiet w różnych miejscach. W 1967 r. – przy wsparciu ks. Kachidzy z Kościoła Metodystów w Zimbabwe, który był wówczas sekretarzem generalnym Towarzystwa Biblijnego w Zimbabwe – kobiety te otrzymały biuro na swoje spotkania. Spotykały się raz w miesiącu w Domu Biblijnym, aby omawiać sprawy, które dotyczyły je w ich społecznościach, a następnie w Mibatandzwa spotykały się na modlitwie. Wszystkie były mile widziane bez względu na wyznanie.

Mai Major Kagoro z Armii Zbawienia i przedstawicielka regionalna Afryki przy Międzynarodowym Komitecie Światowego Dnia Modlitwy, zorganizowali w 1987 r. Chór Greater Harare na Uniwersytecie Zimbabwe w stolicy kraju, który występował w czasie Afrykańskiego Regionalnego Spotkania Światowego Dnia Modlitwy w 1988 r.

Obserwujemy rozwój Światowego Dnia Modlitwy w Zimbabwe: od Kościołów po szkoły, od uniwersytetów po organizacje dziewcząt i kobiet. Z głęboką wdzięcznością uznaje się rosnącą siłę Światowego Dnia Modlitwy, w którym można rozpoznać spotkania modlitewne z Mibatanzwa. Do dziś Światowy Dzień Modlitwy i Mibatanzwa yeMadzimai działają zgodnie z tradycją modlitwy i pomocy potrzebującym w ich społecznościach. Teraz pomagają osobom potrzebującym w różnych prowincjach, a potrzeby te zostały rozpoznane przez lokalne kobiety w prowincjach. Krąg modlitwy i wezwanie do pomocy potrzebującym rozprzestrzeniło się dosłownie na całe Zimbabwe. Kobiety z ŚDM zwykle udają się do Mutemwa Leprosy Center, Matthew Rusike Children's Home, aby pomagać w pracach domowych, przekazywać towary i jedzenie.

Co roku raportujemy do Międzynarodowego Komitetu Światowego Dnia Modlitwy i publikujemy naszą historię w jego czasopiśmie, aby pokazać, co robią kobiety Zimbabwe. Nauczyliśmy się wielkiej lekcji modlitwy i pomagania potrzebującym, wzbogacając w ten sposób nasze doświadczenia i uświadamiając sobie moc, która musi być nasza, jeśli mamy wykonać powierzone nam zadania.

Dziękujemy Bogu za wielbnego Mai Kachidzę i Mai Major Nhari, naszych poprzedników, którzy mieli mądrość dla tego pięknego ruchu. Dziękujemy obecnym kobietom i dziewczętom z Zimbabwe, które zgodziły się poświęcić wykonywaniu dzieła Bożego.

tłum. P.T.